

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1052/12</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **25 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **Z. U.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i zapłatę składek

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **14 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 1052/12**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. powołując się na przepisy ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r. nr 205, poz. 1585), stwierdził, że Z. U. podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 1.08.2005 r. W uzasadnieniu organ rentowy wyjaśnił, że pomimo wyrejestrowania się z ubezpieczeń społecznych

wnioskodawca nadal w Urzędzie Skarbowym deklarował przychody z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w latach 2005 – 2010.

Kolejną decyzją z tej samej daty organ rentowy stwierdził, powołując się na przepisy wymienionej wyżej ustawy systemowej oraz przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, że wnioskodawca w związku z powyższym jest zobowiązany do opłacenia składek na Fundusz Pracy począwszy od 1 sierpnia 2005 r.

Skarżąc powyższe decyzje odwołaniem Z. U. podniósł, że z dniem 1 sierpnia 2005 r. zawiesił on prowadzenie działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując argumentację, która legła u podstaw wydania zaskarżonych decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2012 r. oddalił wniesione odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Z. U. w styczniu 1990 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie produkcji i sprzedaży wyrobów stolarskich. W dniu 8 sierpnia 2005 r. wyrejestrował on się z ubezpieczeń społecznych. Po wyrejestrowaniu prowadzonej działalności wyprzedawał wcześniej wyprodukowane gotowe wyroby innym przedsiębiorcom. W związku z tym w latach 2005 -2006 oraz 2008 - 2011 deklarował w Urzędzie Skarbowym przychody z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Z dniem 1 marca 2012 r. wnioskodawca ponownie zgłosił się do ubezpieczenia w związku z prowadzoną działalnością, przy czym już końcem roku 2011 zakupił maszyny dla celów tej działalności. Nadto Sąd ustalił, że wnioskodawca złożył w organie rentowym pismo z treści którego wynika, że w dniu 16 czerwca 2005 r. uległ wypadkowi w pracy w wyniku którego utracił możliwość wykonywania pracy.

W ocenie Sądu w prowadzonym postępowaniu wnioskodawca nie obalił domniemania wynikającego z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Powyższe okoliczności świadczą bowiem o tym, iż wnioskodawca w spornym okresie pozostawał w obrocie gospodarczym i wykonywał czynności z zakresu zarejestrowanej działalności. Przy czym nie wykazał on aby posiadał tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym wynikający z zatrudnienia wykonywanego za granicą. Sąd Okręgowy przyjął więc, że w spornym okresie wnioskodawca podlega ubezpieczeniu w ZUS stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt. 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, która to okoliczność - w jego ocenie - przesądza o zasadności decyzji ZUS dotyczącej obowiązku opłacania przez niego składek na Fundusz Pracy. Wydane orzeczenie oparł na treści art. 477¹⁴ §1 kpc.

W wywiedzionej od powyższego orzeczenia apelacji Z. U. zarzucił, że nie składał do akt sprawy kopii deklaracji podatkowych, jaki i nie wyrażał zgody na ich kopiowanie, w związku z czym, dokumenty te w sprawie pozyskane zostały nielegalnie i nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Naprowadził, że w deklaracji podatkowej dotyczącej roku 2005 r. wykazane zostały dochody jakie osiągnął do czasu zawieszenia działalności w związku z wypadkiem, a dalej, że zaskarżonymi decyzjami ZUS domaga się opłacenia składek za okres po 1 marca 2012 r. – a po tej dacie opłacał on już składki. Podniósł również, że kwoty wykazane w deklaracjach podatkowych „są wielkością wyprzedazy nie dochodami”. Zarzucił, że wyprzedaż własnych wyrobów jest przypisana - w świetle treści § 5 pkt. 4 rozporządzenia

z dnia 23 grudnia 1994 r. oraz art. 4 pkt. 5 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne - do działalności wytwórczej, a ta przez niego była prowadzona przed zawieszeniem działalności. Zaznaczył, że znaczna część wyprzedawanych wyrobów stanowiła wyroby specjalistyczne zbywane wyłącznie określonej odbiorcy – producentowi wagonów kolejowych - który składając zamówienie deklarował odbiór znacznych ilości takiego wyrobu.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Wniesiony środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku.

Wyrok bowiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 14 sierpnia 2012 r. jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Z powołanych przez Sąd I instancji w podstawie prawnej wyroku przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity 2009. Dz. U Nr 205, poz. 1585 ze zm.), a to w art. 6 ust.1 pkt 5, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt. 4 tej ustawy (tekst jednolity Dz.U. z 2007 r. nr 11, poz. 74 ze zm.) wynika, iż osoby prowadzące działalność gospodarczą podlegają co do zasady obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (emerytalnym, rentowych i wypadkowym) w okresie od dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. O włączeniu do danego rodzaju ubezpieczenia społecznego (wyłącznie obowiązkowego) decydują więc tylko kryteria obiektywne, a to przynależność do określonej w ustawie grupy podmiotów, niezależnie od ich indywidualnej woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990r. II UR 9/90, OSP 1991/7-8/172). Obowiązek ubezpieczenia społecznego powstaje zatem z mocy samego prawa, bez jakichkolwiek czynności o charakterze konstytutywnym, zgłoszenie do ubezpieczenia ma bowiem jedynie charakter ewidencyjny, podobnie jak zgłoszenie do ewidencji działalności gospodarczej (obecnie Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej). Podstawowe znaczenie dla objęcia ubezpieczeniem społecznym ma zatem fakt wykonywania - lub niewykonywania - działalności. Wyjątkiem jest sytuacja zawieszenia działalności gospodarczej, która, to instytucja wprowadzona została przepisami noweli z dnia 10 lipca 2008 r. do ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 141, poz. 888). Stosownie bowiem do treści noweli art. 13 pkt. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają ubezpieczeniu społecznemu w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Zaznaczyć należy, że ustawodawca wprowadzając instytucję zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej do porządku prawnego (od 20 września 2008 r.) wprowadził w art. 7ba ustawy prawo działalności gospodarczej obowiązek zgłoszenia w ewidencji działalności gospodarczej informacji o zawieszeniu i o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej. Przyjąć zatem należy, że na przedsiębiorcy ciąży obowiązek zgłoszenia do organu ewidencyjnego zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zaprezentowany został pogląd zgodnie z którym, zawieszenie działalności gospodarczej stanowi zdarzenie prawne nie faktyczne, którego zaistnienie uzależnione jest od wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, w konsekwencji czego wpis do ewidencji działalności gospodarczej o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej ma charakter konstytutywny w sferze ubezpieczeń społecznych. Dopiero bowiem dokonanie przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą formalnego zgłoszenia jej zawieszenia wywołuje skutek prawny w postaci ustania obowiązku ubezpieczenia społecznego i ustania obowiązku opłacania składek w okresie prowadzenia tej działalności. Samo natomiast ograniczenie działalności do czynności o których mowa w art. 14a ust. 4 powyższej ustawy - bez formalnego zgłoszenia zawieszenia, skutku takiego nie wywołuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2011 r. I UK 156/11 LEX nr 1102533). Nadto, Sąd Najwyższy zauważa, że zawieszenie działalności gospodarczej różni się znacząco od zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, gdyż zawieszenie nie stanowi czasowego zaprzestania prowadzenia działalności lecz znaczące jej ograniczenie (por. wyrok SN z dnia 17 czerwca 2011 r., II UK 377/10 - niepubl.). W okresie zawieszenia wykonywania działalności przedsiębiorca ma bowiem prawo wykonywać czynności, które wymienia art. 14 a ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

W rozpoznawanej sprawie niekwestionowanym pozostawało, że wnioskodawca z dniem 1 sierpnia 2005 r. wyrejestrował się z ubezpieczeń społecznych, nie dokonał jednak wykreślenia prowadzonej działalności z ówczesnej ewidencji działalności gospodarczej. Nadmienić należy, że w roku 2005 prawo nie przewidywało możliwości zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej, ale w praktyce przedsiębiorcy zamieszczali w ewidencji informacje o jej zawieszeniu. Obowiązek zgłoszenia organowi ewidencyjnemu faktu rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej obejmował bowiem również zmiany stanu faktycznego i prawnego odnoszące się do przedsiębiorcy i wykonywanej przez niego działalności, powstałe po dokonaniu wpisu do ewidencji. Wnioskodawca wzmianki takiej w ewidencji nie zamieścił, zaś po 19 września 2008 r. nie skorzystał z prawa do zgłoszenia informacji o zawieszeniu. Ocena jego sytuacji prawnej,

w świetle powyższych wywodów, nie powinna zatem być dokonywana przez pryzmat przepisów o zawieszeniu prowadzonej działalności, na które to przepisy wnioskodawca się powołuje, dowodząc m.in. że podejmowane przez niego w spornym okresie czynności skutkujące uzyskaniem dochodu z tytułu prowadzonej działalności, objęte były dyspozycją art. 14a ust 4 ustawy

o swobodzie działalności gospodarczej. Niezależnie od powyższego zauważyć jednak przyjdzie, że sprzedaż wyrobów gotowych - na którą to okoliczność w swych zeznaniach wnioskodawca wskazywał, jako na tę skutkującą uzyskaniem przychodu podlegającego rozliczeniu jako przychód uzyskany z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w latach 2005 – 2011 - nie stanowi czynności, która zakwalifikowana być może do tych objętych dyspozycją powołanej normy. Wyrobów gotowych nie sposób zakwalifikować bowiem do zdefiniowanych w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jednolity Dz.U. 2009 poz.152, nr 1223 ze zm.) środków trwałych (art. 3 ust. 1 pkt. 15), czy też potraktować je jako element wyposażenia.

W okolicznościach faktycznych sprawy prawidłowo zatem Sąd pierwszej instancji przyjął, że wnioskodawca nie obalił domniemania wynikającego z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, zgodnie z którym osoba, która jest wpisana w ewidencji działalności gospodarczej, a nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności, powinna być traktowana jako prowadząca taką działalność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25.11.2005 r. sygn. I UK 80/05). Zgromadzony w materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, nie daje bowiem podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie nie prowadził on działalności gospodarczej. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że w spornym okresie kontaktował się on z kontrahentami, sprzedawał wyprodukowane wyroby i z tego tytułu osiągał przychody. Przy tym nie wykazał on w sposób jednoznaczny, że w związku z czasową niezdolnością do pracy, czy też pobytem za granicą działalności takiej nie prowadził. Nadmienić należy, że uzyskane w toku postępowania przez organ rentowy dokumenty podatkowe dotyczące wnioskodawcy pozyskane zostały zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. nr 133, poz. 333).

Przyjąć zatem należało za Sądem Okręgowym, podzielając dokonane przez niego ustalenia jak i ocenę prawną sprawy, iż w stanie faktycznym sprawy organ rentowy, prawidłowo objął wnioskodawcę ubezpieczeniem emerytalno – rentowym, wypadkowych oraz zdrowotnym

z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, a dalej nakazał opłacenie składek na Fundusz Pracy. Podkreślić należy, iż fakt, że po dniu 1 marca 2012 r. wnioskodawca ponownie zgłaszając się do ubezpieczenia opłacił składki z tego tytułu, nie wpływa na prawidłowość zaskarżonej decyzji o objęciu go ubezpieczeniami społecznymi oraz zdrowotnym również po 1 marca 2012 r. Z akt rentowych nie wynika bowiem, aby w odniesieniu do wnioskodawcy wydana została uprzednio decyzją o odjęciu do ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej od 1 marca 2012 r. Końcowo podkreślić należy, że kwestia składek na ubezpieczenia społeczne nie była przedmiotem niniejszego postępowania. Stąd też zarzuty wnioskodawcy dotyczące tej kwestii są chybione.

W świetle powyższych wywodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.